

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Търговище, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА
Членове: БИСЕРА Б. МАКСИМОВА
БОРИС Д. ЦАРЧИНСКИ

при участието на секретаря ЖОРЖЕТА СТ. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ТАТЯНА Д. ДАСКАЛОВА Въззивно гражданско дело № 20213500500158 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на проверка е решение № 51 от 10.05. 2021 г., по гр.д. № 817/2019 г. на РС – Попово, с което се ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Р. АТ. Г., ЕГН *****, от с. М., общ. Попово, ул. "А..." № ...и по отношение на Г. АТ. Г., ЕГН ***** с постоянен адрес- гр. Габрово, ул. "О.." № ..., вх. ..., ет. ...ап. ..., А.М., ЕГН ***** от с. М..., общ. Попово, ул."Я..." №... и С. ЕР. М., ЕГН ***** от с. М., общ. Попово, ул. "Я." № ..., че Г. АТ. Г., като прехвърлител по нотариален акт за дарение № 164, том VI, дело № 1152/2018г. на СВ - Попово и нотариален акт за покупко-продажба № 163, том VI, дело № 1151/2018 г. вписан в СВ - Попово, както и че А. М. М. като преобретател по нотариален акт № 164, том VI, дело № 1152/2018г. на СВ - Попово, и А..М. М. и С. ЕР. М. като преобретатели по нотариален акт 163, том VI, дело № 1151/2018 г. вписан в СВ - Попово НЕ СА СОБСТВЕНИЦИ на следния недвижим имот, находящ се в с. М., община Попово, а именно : 1/2 ид.ч. от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, с кад. № 181, с площ от 618 кв.м., за който е отреден УПИ II, с площ от 658 кв.м., при граници: улица,

ПИ на С. С. Петров, ПИ на Д. Х. К. и С. И. К. и УПИ на А. М. М., ВЕДНО с 5/12 ид.ч. от построената в поземления имот едноетажна еднофамилна жилищна сграда, като ОТХВЪЛЯ иска за разликата над 5/12 ид.ч. до прехвърлените 6/12 ид.ч. от едноетажна еднофамилна жилищна сграда, построена в поземления имот.

С решението са присъдени и разноси за страните.

Недоволни от това решение са останали всички страни.

Ищецът обжалва решението в отхвърлителната част. Счита, че сделката по дарението е нищожна като привидна и прикриваща сделка за покупко-продажба, защото страните изобщо не са имали намерение да сключват договор за дарение. Моли решението в отхвърлителната част да се отмени и искът да се уважи така, както е предявен. В съд.зас. жалбата се поддържа от адвокат А..

От адв. Р. – особен представител на ответника Г. Г., е постъпила подробна жалба, в която решението се обжалва в частта, в която искът срещу този ответник се уважава. Повтарят се всички доводи, които адвокат Р. е изложил пред районния съд, включително и за тълкуване на завещанието. Счита, че ако искът бъде уважен следва да се уважи и възражението за намаляване на завещателното разпореждане и попълване на запазената част от наследството. Искане се отмяна на решението и отхвърляне на иска. В съд.зас. жалбата се поддържа от адв. Р..

От ответниците съпрузи А. и С.М.и е постъпила жалба, чрез адвокат М.И.. Жалбата е изключително подробна и в нея са развити почти същите доводи като в жалбата на другия ответник. Считат, че е следвало да се уважи възражението по чл. 30, ал. 1 от ЗН на другия ответник и да се намали завещателното разпореждане. Прилагат се писмени доказателства, които са свързани с имуществото, което наследодателката на ищцата и другия ответник е имала и за начина, по който се е разпоредила с него. Искане се отмяна на решението, поради незаконосъобразност и нарушаване на съдопроизводствените правила, като се присъдят и направените по делото разноси. В съд.зас. жалбата се поддържа от адв. И.

Отговори на жалбите са постъпили от адв. И., в които тя взема становище, че жалбата на другия ответник е основателна, а на ищеца – неоснователна.

Съдът, като провери събраните по делото доказателства, установи следното: Решението е валидно и процесуално допустимо.

Искът е предявен от Р.Г., против брат му Георги и двамата съпрузи, на които той е прехвърлил $\frac{1}{2}$ ид. част от наследствен имот – дворно място с жилищна и стопански сгради в с. М., община Попово. Счита, че брат му е прехвърлил права, които няма, защото имотът му е бил завещан от тяхната майка. Затова и иска да бъде признат за собственик на имота.

Ответниците оспорват иска и молят да бъде отхвърлен.

Какви са фактите по делото:

Ищецът Р.Г. и ответникът Г.Г. са синове и наследници на К.Х. Генчева, б.ж. на с. М., община Попово, починала на 25.06. 2010 г. К. Х. Генчева е сключила граждански брак с А. Г. Генчев на 06.03. 1949 г., като съпругът е починал на 28.11. 2008 г.

На 24.03. 2005 г. К.Генчева съставила саморъчно завещание, с което завещала на сина си Р.Г. имуществото, което притежава по време на нейната смърт, както следва: собствения си недвижим имот, представляващ дворно място от 658 кв.м., с неуредени придаващи се по регулация 40 кв.м., със застроените в него жилищна сграда и стопанска постройка, находящи се в с. М., при граници: улица, С.С., Д.Х., К.Х., за което се отрежда парцел 2, кад. № 181, кв. 8 по плана на селото, собствеността върху която има, удостоверена с нотариален акт №13, т. 2, дело № 404 от 1989 г. на РС – Попово

Така съставеното завещание е обявено на 28.08. 2019 г., с протокол и вписано в СВп – Попово на 28.08. 2019 г. на нотариус № 495 - Елка Д..

По делото е представен и нотариален акт (констативен) за право на собственост върху недвижим имот, придобит по наследство и по делба, т. II, дело 4040/ 1989 г. на РС- Попово и договор за доброволна делба на недвижим имот от 10.05. 1989 г. между К. Х. Колев и К.Х. Генчева, вписан в СВ - Попово.

Понастоящем имотът представлява ПИ, с кад. № 181, с площ от 658 кв.м., за който е отреден УПИ II, в кв. 8 по плана на с. Медовина, с построени в него масивно жилище и паянтово жилище.

С нот. акт за дарение на недвижим имот от 06.08. 2018 г., ответникът Г.Г., действащ чрез пълномощник, е дарил на А. М. М. своята 1/6 ид.ч. от процесния имот.

На същата дата – 06.08. 2018 г., с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот акт № 163, том VI, дело № 1151/ 2018 г., вписан в СВ – Попово, Г.Г., действащ чрез пълномощник, продал на А. М. М. собствените си 2/6 ид.ч. от същия имот.

С разрешение за строеж № 32/ 12.12. 1989 г., на Община Попово, на К.Х. Генчева е разрешено да построи едноетажна еднофамилна жилищна сграда със застроена площ от 84 кв.м., в парцел II-181, в кв. 8 на с. М... Изрично в това разрешение е посочено, че преди започване на строителството да се събори старата жилищна сграда.

Строежът е започнал през месец март 1990 г.

На 08.06. 1995 г. е издадено разрешение за ползване, като сградата е построена и въведена в експлоатация.

Същото се установява и от изготвеното по делото заключение по СТЕ. От това заключение се установява, че към момента на огледа, на който е присъствал и съдебният състав, в УПИ II, кад. № 181, кв. 8 по плана на с. М., има налични 2 сгради- масивна жилищна сграда и лятна кухня.

Жилищната сграда е въведена в експлоатация през 1995 г. и отговаря на изискванията на чл. 48 от ЗУТ за жилищна такава.

Втората сграда представлява лятната кухня и е построена върху основите на съборената стара жилищна сграда. Строена е след въвеждането на основната, нова жилищна сграда и същата не отговаря на изискванията за жилищна. Новата жилищна сграда е построена върху част от старата жилищна сграда. Останалата част от старата жилищна сграда е съборена. В акт обр. 16 за новата сграда е записано, че при строителството са спазени нормативните изисквания и няма допълнително изискване да се събори старата сграда, както е записано в строителното разрешение, т.е. е била съборена. Съществуващата към момента на огледа друга жилищна сграда в имота (лятна кухня) е изградена в последствие върху част от основите на старата постройка, което е видно и от използваните материали. За тази сграда не е намерена строителна документация. Т.е. тя е строена без съответното разрешение.

По делото са разпитани свидетели и на двете страни. От показанията на св. Добрева, св. Пеев и св. Димитров се установява, че в имота има две сгради – стара и нова, като новата е строена през 90-те години, след земетресение. И двете сгради са в общ двор. Този имот бил на Кина, наследствен от баща ѝ. Двете сгради са свързани чрез остъкление. В имота сега живее Радослав, а Георги последно е виждан в селото през 2016-2017 г., когато дошъл да си вземе рентата от кооперацията, тъй като същият живее преимуществено в чужбина.

От разпита на св. Драганов пък се установява, че К. още през 2005-2006 г. заявила, че уредила децата си чрез завещания, като на Р. дала къщата, а на брат му апартамента. Баба К. е споделяла и с внука си – св. Г. (син на отв.Г.), че къщата иска да я остави на чичо му, а апартамента на баща му. Същото се установява и от св. И. (дъщеря на ищеца) – баба и дядо ѝ искали да устроят децата си, като на единия оставят апартамента, а на другия къщата в с. М., тъй като и двамата били по чужбина и като се завърнели, всеки от тях да има жилище. Последно видяла чичо се през 2008 г., когато починал дядо ѝ и тогава говорили за завещанието, което Кина оставила на Р., като отношението на чичо ѝ за това било положително.

По делото като доказателства са приложени собственоръчно написана декларация на осн. чл. 33 от ЗС от Г. АТ. Г. и пълномощно от Р. АТ. Г. за представителство и закупуване на поземлени имоти, вписано в СВп при РС-Попово с рег. № 466/ 23.01.2003 г.

От събраните пред ОС – Търговище писмени доказателства се установи, че освен притежавания жилищен имот в с. М., наследодателката К.Генчева е притежавала и земеделски земи: нива с площ от 3,825 кв.м., в м. „А.“ имот № 065039 по КВС на землището на с. М., закупена с нот. акт № 44, том VI, на 26.07. 2004 г., нива с площ от 13,139 дк. в м. „Тетрелик“ в с. М. и лозе от 0,660 дк. – придобити по наследство и делба.

От допълнително назначената задача по техническата експертиза за оценка на наследствените имоти към момента на откриване на наследството и

сега, се установи следното: процесният недвижим имот към датата на откриване на наследството – 25.06. 2010 г. – жилището и дворното място в с. М., е на обща стойност 14 800 лв. Цената само на дворното място е 1300 лв., а на жилищната сграда 13 500 лв.

Цената на земеделските земи към момента на откриване на наследството е в размер на 8120 лв.

Към момента тези стойности са съответно 27 290 лв. за къщата и дворното място общо, за дворното място 3090 лв., а за жилищната сграда 24 200 лв. За земеделските земи стойността е 21 705 лв.

При така установените факти, въззивният съд, като съобрази и доводите на страните, в подадените от тях жалби, намира следното от правна страна: с оглед естеството на иска, който е отрицателен установителен иск за собственост, в тежест на ответниците е да установят правото си на собственост: първият се позовава на наследство, а другите двама са придобили от него. Спорен е въпросът дали първият ответник действително е придобил $\frac{1}{2}$ от процесния имот, с оглед на оставеното от майка му завещание. Оттам е спорен и въпросът относно това дали е настъпил вещно-прехвърлителният ефект за купувачите – другите двама ответници.

Отделно от това изключително спорен е бил и въпросът какво точно е завещала К. Генчева на сина си Р..., като в тази връзка са събрани изключително много доказателства и са вложени голяма част от процесуалните усилия на страните и съда.

Има и други насрещни оспорвания, които ще бъдат разгледани по-нататък.

С оглед на това въззивният съд се спира първо на въпроса какво е било завещано от К. Генчева. Първо, в завещанието има текст, който казва, че прави разпореждане с имуществото, което притежава към момента на смъртта си. Следва завет в полза на ищеца Р. Г. и след това описание на имота, което включва дворното място с неговата площ, със застроените жилищна сграда и стопанска постройка, описват се местоположението и съседите, като след това се посочва, че собствеността върху имота се притежава от нея на основание нот. акт от 1989 г.

На първо място е видно, че завещанието не е универсално и касае част от притежаваното имущество, което е описано точно. Според въззивния съд е ясно, че е завещан имотът в състоянието, в което е щял да се намира към момента на смъртта на наследодателката с оглед израза „по време на моята смърт“. Дори и да не беше написано в завещанието, то това е пределно ясно. Очевидно е, че спорът идва от израза, че собствеността произтича от посочения нот. акт: „собственост върху който имам удостоверена с нотариален акт № 13 ... от 1989 г.“ С оглед на подробните показания на свидетелите, които са роднини на наследодателката и страните, както и на близките съседи на семейството, очевидно е, че К. Генчева е държала да разпреди още приживе своите имоти между двамата си сина като е изразявала неведнъж и публично, че къщата и имота в с. М. ще остави за ищеца. Самото позоваване в завещанието на нот. акт за собственост е всъщност единствено и само пояснение откъде произтича собствеността. То не цели нищо друго. От самото завещание и текста му, както и от свидетелските показания е видно, че Кина Генчева описва абсолютно подробно всичко и ако е имала някакво намерение, е щяла точно да опише нова къща, стара къща и т.н. Още повече, в имота има само една къща, с пристроени към нея допълнителни жилищни помещения, които не представляват отделен имот, който може да бъде обект на самостоятелно

право на собственост. Имотът е завещан целият такъв, какъвто е съществувал към момента на откриване на наследството.

Следващият въпрос, който се поставя е този за самото право на собственост на завещателката върху този имот. Тя го е придобила по наследство и доброволна делба. През 1989 г. съществуващата в този имот жилищна сграда е съборена и на нейно място е изградена нова жилищна сграда, която е въведена в експлоатация през 1995 г. Това е станало по време на брака с А. Генчев – бащата на ищеца и първия ответник.

Според чл. 92 от ЗС, собственикът на земята е собственик и на постройките и насажденията върху нея, освен ако е установено друго. Изключение от общия принцип на чл. 92 ЗС е предвидено по отношение на сгради, които макар и изградени в имот, лична собственост на единия съпруг, са придобити по време на брака в резултат на съвместен принос на двамата съпрузи, предвид на което същите са станали СИО. Според ППВС № 5/ 1972 г., т. 4, представляващо задължителна за съдилищата съдебна практика, приложима и при действието на сегашния СК, в обхвата на СИО се включва сграда, построена по време на брака върху земя, индивидуална собственост на единия съпруг, без да е учредено право на строеж в полза на другия съпруг.

Предвид изложеното съдът приема, че Кина Генчева към момента на откриване на нейното наследство е била собственик на 4/6 ид.ч. от тази жилищна сграда – 1/2 ид.ч. на собствено основание, след прекратяване на СИО, и 1/6 ид.ч. получена от дела на съпруга си А. Генчев. След смъртта на А. Генчев през 2008 г., двамата му сина – Р.Г. и Г.Г. са придобили по 1/6 ид.ч. от тази сграда. Това са и частите от тази сграда, с които К.Генчева, съотв. Г. Г. са могли да се разпореждат.

В този смисъл, по силата на завещанието ищецът Р.Г. е придобил 4/6 ид.ч. от жилищната сграда и 1/6 по наследство от баща си. За тези ид.ч. по отношение на жилищната сграда искът е основателен. Брат му – отв.Г., по силата на наследствено правоприемство от баща си притежава само 1/6 ид.ч. от тази сграда.

Дворното място е било изцяло собственост на К. Генчева, като придобито по наследство и след делба, в която не е имало уравнение на дялове в пари.

В тази част на решението, въззивният съд препраща и към мотивите на РС – Попово, на основание чл. 272 от ГПК.

По отношение на останалите възражения на ответниците съдът намира следното:

В конкретния случай процесното завещание, което не е оспорено от страните, е валидно, доколкото отговаря на формалните изисквания на ЗН и поражда своите правни последици. Същото е за определено имущество, по силата на чл. 16, ал. 2 от ЗН, т.е. частно завещателно разпореждане.

Според трайно установената практика на ВКС, частните завещателни разпореждания пораждат право да се придобие едно или няколко имущества след смъртта на наследодателя и придават качеството на заветник на облагодетелстваното лице. Заветът има пряк транслативен ефект и бенефициентът става собственик на конкретното имущество с откриване на наследството. Разпоредбите на чл. 112, б."и" от ЗС, съответно чл. 113 от ЗС, не въвеждат разграничение между общи и частни разпореждания по смисъла на чл. 16 от ЗН, като употребеният в чл. 112, б."и" от ЗС израз „завещания,, се възприема от правната доктрина и практика като общ и включващ както универсалните завещания по чл. 16, ал. 1 от ЗН, така и заветите по чл. 16, ал.

2 от ЗН. Вписването на посочените в чл. 112 от ЗС актове има за цел да осигури публичността им, както и противопоставимост на правата на страната, титуляр по акта, срещу всички права, придобити от трети лица след вписването. Като фактическо и правно действие вписването е без отношение към съдържанието на акта и няма транслативно действие. Дори и невписани, тези актове обвързват страните, по силата на съдържащите се в тях волеизявления, но придобитите вещни права не ще могат да бъдат противопоставими на правата на третите лица, вписали своите актове преди тях. Според изричната разпоредба на чл. 113 от ЗС, актовете по чл. 112 от ЗС, до вписването им не могат да се противопоставят на трети лица, които по-рано са придобили от същия собственик и вписали вещни права върху недвижимия имот. Съгласно практика на ВКС, обективирана в решение № 698/ 08.06. 2011 г. по гр.д. № 1281/ 2009 г. на ВКС, I г.о., решение № 206/ 25.07. 2012 г., по гр.д. № 238/ 2012 г., на ВКС, II г.о, правилото на чл. 113 от ЗС е неприложимо както в отношенията между наследник по закон и наследник по завещание, така и в отношенията между наследник по завещание и трето лице, придобило права с транслативен акт, сключен с наследника по закон. В тези случаи вписването на обявеното завещание е без значение, тъй като в първия няма конкуренция между актове, подлежащи на вписване, понеже придобиването на недвижими имоти по наследство не подлежи на вписване, а във втория случай праводателят не е един и същ. Съобразно застъпеното становище, изложеното по-горе, относно липсата на разграничение в закона между универсални и частни завещателни разпореждания, с оглед приложението на чл. 112 и чл. 113 от ЗС, и че и в хипотезата, при която трето лице придобива от наследник имот, с който наследодателят се е разпоредил чрез завет в полза на ненаследник, праводателите по двете сделки са различни, то извършените разпоредителни сделки от Г.Г. са непротипоставими на вещното право на собственост на ищеца върху този имот по силата на завещанието, макар и заветът да е обявен и вписан след вписването им.

В този смисъл възражението на ответниците, че завещанието било вписано едва през 2019 г., след разпоредителните сделки и им било непротипоставимо, съдът намира за неоснователно. Незнанието на дарения/купувача, че праводателят му не е собственик на дарения/продадения имот, е без значение за настъпване на вещно-правните последици на дарението/продажбата, тъй като никой не може да прехвърли права, които няма. Съвсем отделен е въпросът, че от свидетелските показания се установи, че отв. Г. добре е знаел каква е волята не само на майка му, а и на баща му по отношение на притежаваните от тях имоти.

Следователно, нито дарението, нито продажбата могат да произведат действие и в този см. ответниците М.и не са собственици на имота, посредством извършените в тяхна полза разпоредителни сделки от неособственик на имота, с изключение на посочените по-горе ид.ч. от жилищната сграда.

Неоснователно е и възражението, че завещанието не може да породи действието, тъй като е изтекла петгодишна давност, съгл. чл. 110 от ЗЗД от датата на откриване на наследството, до датата на неговото обявяване. Съдът намира, че в случая е неприложима тази разпоредба, тъй като става въпрос за упражняване на права по завещанието от бенефициера. Упражняването на правата по завещанието се свързва с приемане на наследството, а то съгласно ЗН не е обвързано със срок, поради което няма как и да е погасено по давност. В случая от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че процесното завещание е обявено на 28.08. 2019 г., 9 години след откриване

на наследството. Това обстоятелство няма отношение към приемане на наследството, нито се отразява на наследствените права на страната. Законът не предвижда санкция за това, че ответникът не е изпълнил задължението си по чл. 27, ал.1 от ЗН да иска обявяване на завещанието веднага след узнаване за откритото наследство. Поради което съдът приема, че обявяването на саморъчното завещание по реда на чл. 27 от ЗН, както и вписването на препис от обявеното саморъчно завещание, не са условие да се породи вещно-правното действие на завещанието и в този смисъл това възражение е неоснователно.

Неоснователно е и възражението, че ответникът Г. е придобил имота на основание давностно владение, поради късното обявяване на завещанието. В тази част въззивният съд препраща отново към мотивите на РС – Попово, на основание чл. 272 от ГПК.

Относно възражението за намаляване на завещателното разпореждане, съдът установи следното: то е процесуално допустимо. Искането по чл. 30 от ЗН може да се упражни както с нарочен иск, така и чрез възражение.

По същество е неоснователно.

За определяне размера на запазената част на наследника, се образува наследствена маса по чл. 31 от ЗН, включваща всички имоти, принадлежали на наследодателя към момента на смъртта му и изваждане на неговите задължения, както и на увеличението на наследството по чл. 12, ал. 2 ЗН. Към общата маса се прибавят и даренията, според тяхното състояние по време на подаряването и според стойността им към момента на откриване на наследството, с изключение на обичайните такива. Доказателства по делото какви имоти е имала наследодателя Генчева бяха събрани пред втората инстанция, като съдът даде възможност и на двете страни да посочат какво е включвало наследството. Освен процесния имот, завещателката е имала и земеделски имоти. Не се установиха пасиви и задължения. Т.е. в наследството има само активи. Това включва 4/6 ид. части от жилището, цялото дворно място и нивите/ 9000 лв.+1300 лв.+8120 лв./. Общата стойност на притежаваните от Кина Генчева имоти към момента на откриване на наследството е в размер на 18 420 лв.

Запазената част от наследството за децата на завещателката е в размер на 2/3 от имуществото, като всяко от децата има равна част. Т.е. по 1/3 от тази стойност, което прави 6140 лв. Завещаното имущество е в размер на 10 300 лв., а стойността на останалото е 8120 лв. При запазена част на стойност от 6140 лв. е налице свободно имущество, от което ответникът Г. Г. може да се удовлетвори и да получи запазената си част. Т.е. въпреки направеното завещание, в наследството на К. Генчева има имущество, от което той може да получи пълния размер на запазената си част.

Т.е. не са налице предпоставките на чл. 30 от ЗН и искането за намаляване на запазената част е неоснователно. Това право е упражнено под формата на възражение, поради което не е необходимо съдът да постановява нарочен диспозитив, а резултатът се отразява в крайното решение относно спора за собствеността на имота.

Предвид изложените доводи съдът приема, че на основание валидно извършено частно завещателно разпореждане, правото на собственост е преминало в патримониума на облагодетелстваното от завета лице – ищеца по делото. В този смисъл съдът приема, че на твърдяното от ищеца основание – завещание, същият е собственик на целия поземлен имот в с. М., ведно с 4/6 ид.ч. от построената в него жилищна сграда. Друга 1/6 ид.ч. от тази сграда той притежава на собствено основание, по силата на наследствено

правоприемство от баща си, а останалата 1/6 ид.ч. от тази сграда, е прехвърлена и придобита от отв. М.и, посредством разпоредителните сделки.

В тази връзка, оспорването на прехвърлителните сделки между ответниците, на основание чл. 33 от ЗС се навежда като довод едва пред втората инстанция, като са настъпили съответните процесуални преклузии за упражняване на това право. Затова и въззивният съд не следва да обсъжда тези възражения.

Искът за дворното място е изцяло основателен, а за жилището – в размер на 5/6 ид. части. За останалата 1/6 ид. част следва да се отхвърли като неоснователен.

РС – Попово е достигнал до същите правни изводи, макар и да е допуснал процесуални нарушения по отношения на възражението по чл. 30 от ЗН.

С оглед на това решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По разноските пред втората инстанция. Съдът счита, че нито една от страните няма право на разноски, защото жалбите на всички са неоснователни. Затова разноските следва да останат за тяхна сметка изцяло.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 51 от 10.05. 2021 г., по гр.д. № 817/ 2019 г. на РС – Попово, КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО ИЗЦЯЛО.

Не присъжда разноски за втората инстанция.

Решението може да се обжалва, в едномесечен срок от съобщаването му на страните, пред ВКС, при наличието на основания по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____